

H o l a n d e c .

(Po nar. pravljici.)

„Ah, ne hodi ven na morje,
V koči bodi še nocoj,
Oblači se, glej, obzorje,
Tu nevihta bo takoj . . .
Pusti jadra nerazpeta,
Pusti sidro v dnu morja,
Dobrega nič ne obeta
Ta tišina somračna . . .

„Molči majka moja sladka,
Dlje muditi se ne smem,
Čuj, ta voznja bo le kratka,
Pusti majka me, da grem.
Za-me, ah, brezskrbna bodi,
Jaz utrjen sem mornar!
Kdo bolj spretno barko vodi?
Koga plaši manj vihar?

Barčica je šla od brega,
Majka pa je plakala —
„Bog te čuvaj, Ado, zlega!
Vsak dan tu bom čakala,
Zrla za teboj v daljavo,
In molila bom srčno,
Da me mater sivoglavo
Ne obišče Bog strašno . . .“

Barčica po morju plava,
In valovi ji šumé,
In morjé se bolj vzdigava,
In oblaki se podé —
Barčica, čuj, škriplje, škriplje,
V morskem dnu lahno ječf . . .
Val za valom v bok se siplje,
Val za valom bolj kipi . . .

„Spavaj, spavaj, dete moje,
Padel mrak je na zemljó . . .“
Ob zibelki mati poje
In na morje zrè mračnó —
„Oj Holandec zlobni leta
V barki kraj obale te,
Jadra ima vsa razpeta . . .
Zápri očke prekrasné . . .“

Barka plava v nóči pozni,
Tu Holandec je nocoj —
Oj Holandec, duh ta grozni,
Ki le smrt imá s saboj . . .
Smrt na breg je izstopila —
K sinu majka poleti . . .
Ah! . . . smrt jo je poljubila,
V morskem dnu lahno šumi . . .

Lucijan.

Z e l e n o m e s t o .

(Iz nemščine.)

Za mesto vem prelepo vam;
Zelene zgolj so hiše tam,
Te večje so in manjše te,
In kdor le hoče, vanje sme.

Stezâ je dosti krivih vmes,
In križema vijó se res,
A kdo rad hodi v isto mer?
Saj lep ni premi pot nikjer.

Po cestah široma okrog
Postlan je pisan cvet premnog,
A tlak je rahel in mehak,
Po barvi hišam ves enak.

Meščanov šteje, da je kaj,
Vsi ljubijo svoj lepí kraj,
To sodiš že po tem lahkó,
Da pojejo ves dan glasnó.

A majhen rod le tu živi,
Zakaj to ptički so drobni.
In mesto teh zelenih hiš
Spoznaš takoj, če v gozd hitiš.

— k .

